

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har to spørgsmål til hr. John Dyrby. For det første: Er han ikke enig med mig i, at der er forskel på en aftale og et forlig? En aftale er ikke et forlig, der på den måde binder. Den kan man bryde ud af, hvis man finder, at der er omstændigheder, som gør det nødvendigt. Der var en aftale, og vi blev klar over i Dansk Folkeparti, at den ikke svarede til det, vi havde ønsket. Da forsøgte vi at få den ændret, det lykkedes ikke, derfor måtte vi stemme nej. Men det var en aftale. Et forlig er man bundet af. Det var det ene.

Det andet: Bliver hr. John Dyrby ikke lige som jeg så bevæget ved at høre hr. Jørgen Arbo-Bæhr omtale Indfødsretsudvalget med begrebet vi? For jeg må tilstå, at jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt hr. Jørgen Arbo-Bæhr er medlem. Jeg har i hvert fald, som det tidligere er kommet frem, ikke set ham.

Er der ikke noget forunderligt i, at man i den grad kalder sig vi, når man faktisk ikke optræder der?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Til det første omkring aftale og forlig: Det er rigtigt, at der er den forskel. Men i øvrigt vil jeg ikke kommentere Dansk Folkepartis ret til at gå fra en aftale. Sådan må det jo være, når vi kæmper for de synspunkter, vi har. Så det skal jeg ikke kommentere yderligere.

Med hensyn til sammensætningen af Indfødsretsudvalget fremgår den af Folketingets hjemmeside, og den vil jeg egentlig ikke kommentere yderligere.

Formanden:

Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Jeg tillader mig at begynde med en personlig bemærkning. Når jeg er færdig med at være politiker her på Christiansborg og atter sidder i min private tilværelse, er der én ting, som jeg altid vil mindes med glæde og stolthed. Det er den indfødsrets aftale, som regeringen og Dansk Folkeparti indgik den 8. december 2005. Her levede vi op til den forpligtelse, vi har som folkevalgte lovgivere i Danmark; her gjorde vi en god og nødvendig gerning.

Tillad mig fra denne begyndelse at stille et grundlæggende spørgsmål, nemlig: Hvad sker der i verden omkring os? Hvad er Danmarks si-

tuation i denne epoke i historien? Svaret er, at vi lever i en folkevandringstid, og at Danmark ligesom det øvrige Vesteuropa er målet for den nye folkevandring, der præger nutiden. For dette er jo situationen, en folkevandringsepoke.

I den tidlige middelalder oplevede Europa også en folkevandring. Den slog det datidige Europa i stykker og skabte et nyt. I årene siden anden verdenskrigs afslutning er der indledt en ny folkevandring fra den tredje verden til det rige og stabile Vesten affødt af nød og især af overbefolkning. Forholdet er, at hvis Vesten ikke ser folkevandringssituationen i øjnene og træffer sine forholdsregler til at kontrollere den, vil Europa også denne gang blive oversvømmet og gå under.

Kl. 11.15

I Danmark lukkede vi ukontrollabelt op for folkevandringen med udlændingeloven af 1983, som venstrefløjen, især Det Radikale Venstre, fik gennemført. Denne lov bar katastrofen i sit skød. Bestræbelsen siden det politiske systemskifte i 2001 har bestået i at forhindre katastrofen og få den såkaldte indvandring i Danmark under kontrol, og gudskelov er det i vid udstrækning lykkedes for os.

Dermed ikke sagt, at faren for Danmarks fremtid er afværget, for truslerne er kun alt for tydelige, men ét er sikkert: Indfødsrets aftalen af 8. december 2005 er et glædeligt fremskridt på denne vej til tryghed og frihed for vore efterkommere.

Tillad mig så en bekendelse: Det er dansk politik og dermed en dansk politikers opgave at tage vare på Danmark, punktum. Ikke at frelse verden, ikke at frembringe en højere ideel retfærdighed, men at sikre og betrygge Danmarks og det danske folks eksistens, idet opgaven for en dansk politiker altid er konkret og national, ikke abstrakt og global, udtrykt derved, at det nyvalgte folketingsmedlem skriver under på at ville overholde den danske grundlov.

Lad mig så efter disse indledende bemærkninger sige, hvorfor indfødsrets aftalen er så god og glædelig. Det er den, fordi den umisforståeligt understreger, at indfødsret er en understregning af dansk identitet og dermed et forsvar for det danske folks førstefødselsret til Danmark.

Skal man blive dansk statsborger, skal man kunne tale dansk, man skal kende Danmarks historie, kultur og samfundsforhold, man skal kunne forsørge sig selv, og man skal være loyal imod dansk lov og ret. Dette er forudsætningen for dansk indfødsret. Det kan fastslås i en or-